

**RILEY
SAGER**

**POSLEDNÍ
DÍVKKA**

„JEDEN Z NEJLEPŠÍCH THRILLERŮ LETOŠNÍHO ROKU.
POKUD SE VÁM LÍBILA ZMIZELÁ, BUDETE NADŠENI.“

STEPHEN KING

RILEY SAGER

POSLEDNÍ DÍVKA

Copyright © 2017 by Todd Ritter
All rights reserved.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Překlad © Jana Novotná, 2017
Obálka © Jiří Miňovský – ARBE, 2017
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2017

ISBN 978-80-7585-236-6 (pdf)

RILEY SAGER

POSLEDNÍ DÍVKA

Přeložila Jana Novotná

Mikeovi

PINE COTTAGE

JEDNA HODINA PO PŮLNOCI

Les měl drápy a zuby.

Všechny ty skály, trny a větve útočily na Quincy, která s křikem běžela lesem. Nepřestávala běžet, když se jí kamínky zabodávaly do bosých nohou ani když ji větev tenká jako bič švihla do tváře a po líci jí začal stékat pramínek krve.

Nemohla se zastavit. Zastavit se znamenalo zemřít. Běžela proto stále dál i ve chvíli, kdy se jí kolem kotníku omotalo ostružiní a nesnesitelně drásalo kůži. Natahovalo se a ovíjelo, dokud se Quincy nepodařilo vzepřít a nohu osvobodit. Nedokázala by říct, jestli to bolelo. Její tělo už zakusilo víc bolesti, než mohla snést.

Instinkt ji nutil běžet, podvědomí jí říkalo, že musí běžet, ať se děje cokoli. Už zapomněla proč. Vzpomínky z doby před pěti, deseti, patnácti minutami byly pryč. Pamatovala si jen, že musí utíkat, letět mezi stromy. Nebýt toho, určitě by zemřela přímo tady v lese.

Běžela dál. Křičela. Snažila se nemyslet na umírání.

V dáli se najednou objevila bílá záře, na horizontu plném stromů poněkud tlumená.

Reflektory.

Je blízko silnice? Quincy doufala, že ano. Ztratila prostorovou orientaci stejně jako paměť.

Ještě přidala na rychlosti i na síle křiku a uháněla směrem ke světlu.

Do tváře ji uhodila další větev. Silnější než ta první, připomínala váleček na těsto. Úder ji překvapil a zároveň oslepil. V hlavě jí tepala bolest a zakaleným viděním začaly probleskovat modré jiskry. Jakmile se pohled vyjasnil, uviděla postavu stojící v záři reflektorů.

Byl to nějaký muž.

On.

Ne. To není On.

Někdo jiný.

Bezpečí.

Quincy zrychlila krok. Natáhla dopředu zakrvácené ruce, jako by tím mohla přitáhnout toho cizího člověka blíž. Ten pohyb způsobil, že bolest v rameni se rozhořela ještě víc. S bolestí nepřišla vzpomínka, ale pochopení. Pochopení tak hrozné, že muselo být skutečné.

Zůstala jen ona.

Všichni ostatní jsou mrtví.

Je poslední, kdo zůstal naživu.

1.

Když volá Jeff, mám ruce zapatlané od ledové polevy. Přes mou největší snahu mi francouzský máslový krém stéká na klouby prstů a dál k dlani. Přilepuje se tam jako pasta. Jen jeden růžový prst zůstává nezasažený. Použiji jej ke stisknutí tlačítka na hlasitý odposlech.

„Carpenterová a Richards, soukromí vyšetřovatelé,“ ohlašuji se a napodobuji zadýchaný hlas noční sekretářky z filmu. „Kam mám přepojit váš hovor?“

Jeff hraje se mnou, jeho hlas tvrdého chlapa lze zařadit někam mezi Roberta Mitchuma a Danu Andrewsovou. „Zavolejte k telefonu slečnu Carpenterovou. Musím s ní hned mluvit.“

„Slečna Carpenterová je zaneprázdněna. Pracuje na jednom důležitém případě. Mohu jí předat vzkaz?“

„Ano,“ říká Jeff. „Povězte jí, že můj let z Chi-Townu je opožděn.“

Moje předstírání se hroutí. „Ach, Jeffe. Opravdu?“

„Promiň, miláčku. To je riziko odletů z Windy City.“

„Jak velké je zpoždění?“

„Cokoli mezi dvěma hodinami a ,možná budu doma příští týden,“ říká Jeff. „Alespoň doufám, že to bude dost dlouho na to, abych zmeškal start Baking Season.“

„Takové štěstí mít nebudeš, kamaráde.“

„Mimochodem, jak se ti vede?“

Podívám se na své ruce. „Nic moc.“

Baking Season je Jeffovo pojmenování pro vyčerpávající období mezi začátkem října a koncem prosince, kdy přicházejí bez milosti všechny ty svátky plné dezertů. Rád to říkáva zlověstně se zvednutýma rukama a prsty vrtícími se jako pavoučí nohy.

Ironií je, že právě pavouk způsobil, že mám ruce obalené máslovým krémem. Je z dvojité čokoládové polevy, jeho břicho balancuje na okraji košíčku, zatímco černé nožky jsou natažené přes okraj a směřují po stranách dolů. Až práci dokončím, košíčky vyfotografujeme a vystavíme na mé webové stránce se seznamem mých nápadů na pečení pro Halloween. Tématem letošního roku je „Pomsta mňamek“.

„A co letiště?“ ptám se.

„Plné lidí. Ale myslím si, že to přežiju, když se dostanu do baru v terminálu.“

„Zavolej mi, pokud se zpoždění prodlouží,“ říkám. „Budu tady, pokrytá polevou.“

„Peč s větrem o závod,“ odpovídá Jeff.

Hovor skončil, vracím se k pavoukovi z máslového krému a čokoládovovišňovému košíčku, který částečně pokrývá. Kdybych to dělala správně, červený střed by se při prvním kousnutí měl proklubat. Tato zkouška přijde na řadu později. Právě teď je mým hlavním zájmem vnější stránka.

Zdobení košíčků je obtížnější, než se zdá. Zejména když výsledky mají být vystaveny na internetu a budou se na ně dívat tisíce lidí. Nejsou dovoleny žádné kazy, rozmazaná místa. Ve světě vysokého rozlišení vypadají i malé chyby velké.

Záleží na detailech.

To je jedno z deseti přikázání na mé webové stránce, vsunuté mezi *Kalibrované šálky jsou vaši přátelé* a *Nebojte se neúspěchu*.

Dokončuji první košíček a začínám pracovat na druhém, když znovu zazvoní telefon. Tentokrát není k dispozici ani jeden můj čistý prst a jsem nucena zvonění ignorovat. Telefon dál zvoní a tancuje na pracovní desce. Pak ztichne, dá si chvíli pauzu, než ze sebe vydá příslovečné pípání.

Textová zpráva.

Jsem zvědavá. Položím sáček s polevou, utřu si ruce a kontroluji telefon. Je to zpráva od Coopa.

Musíme si promluvit. Mezi čtyřma očima.

Moje prsty na telefonu se zastaví. I když Coopovi trvá tři hodiny, než se dostane na Manhattan, je to cesta, kterou v minulosti ochotně podnikl mnohokrát, když to bylo důležité.

Kdy? odpovídám.

Jeho odpověď přichází během několika vteřin. *Ted'.*
Na obvyklém místě.

Starost mě tíží v páteři. Coop je už tady. Znamená to jen jednu věc – něco se pokazilo.

Před odchodem projdu své obvyklé přípravy na schůzku s Coopem. Vyčistím si zuby, použiji lesk na rty. Dám si xanax, a tu malou modrou pilulku zapiji trochou hroznové limonády přímo z láhve. Ve výtahu se mi zdá, že jsem si měla převléct šaty. Jsem dosud ve svém pracovním oblečení, které používám při pečení: černé džinsy, jedna ze starých Jeffových košil na zapínání a červené boty s nízkým podpatkem. Na všem jsou skvrny od mouky a vybledlá místa od potravinářských barev. Všimnu si suché polevy na hřbetě ruky, pokožka vykukuje skrz modročernou šmouhu. Připomíná modřinu. Olíznu ji.

Na 82. ulici odbočuji doprava na Columbus, který je už plný chodců. Při pohledu na tolik cizích lidí cítím napětí. Zastavuji se a strkám ztuhlé prsty do kabelky. Hledám plechovku pepřového spreje, který tam vždy mívám. V množství je bezpečí, ano, ale také nejistota. Teprve když nahmatám

sprej, vydávám se na další cestu. Na tvář jsem nasadila výraz znamenající „neobtěžujte mě“.

Přestože svítí slunce, ve vzduchu štípe hmatatelný chlad. Je to typický stav pro začátek října v New Yorku, kdy se zdá, že počasí náhodně kolísá mezi horkem a chladem. Podzim se však rozhodně kvapem blíží. Jakmile je v dohledu Theodore Roosevelt Park, vidím, že barva listů na stromech sahá od zelené po zlatou.

Skrz listí prosvítá zadní část Amerického přírodovědného muzea, které je dnes dopoledne plné hemžících se školáků. Jejich hlasy zaznívají mezi stromy jako štěbetání ptáků. Jakmile jedno z dětí vykřikne, ostatní hned zmlknou. Jen na okamžik. Já ztuhnu na chodníku. Nevylekal mě výkřik, ale ticho, které po něm následovalo. Ale pak se znovu ozvou dětské hlasy a po chvíli opět ztichnou. Rozhodnu se jít dál. Zamířím do kavárny vzdálené dva bloky na jih od muzea.

Naše obvyklé místo.

Coop na mě čeká za stolem u okna. Vyhlíží stejně jako vždy. Ta ostře řezaná tvář, která vypadá ve chvílích odpočinku stejně zamyšleně jako teď. Tělo má dlouhé a silné. Velké ruce. Na jedné z nich má místo snubního prstenu drahý prsten s rubínem. Jednu změnu objevuji v jeho vlasech. Přiléhají mu tentokrát těsně k hlavě. Při každé schůzce zjišťuji, že mu přibylo pár nových šedin.

Jeho přítomnosti v kavárně si všimly všechny chůvy a také ho vnímají kofeinoví hipsteři, kteří toto místo zaplnili. Není tu nikdo jako policista v uniformě, který by lidi znerovňoval. I bez toho Coop svou postavou nahání strach. Je to velký člověk s horami vypracovaného svalstva. Naškrobená modrá košile a černé kalhoty s ostrými puky zdůrazňují jeho velikost. Vcházím dovnitř a Coop zvedá hlavu. V jeho očích vidím vyčerpání. Musel sem přijet rovnou z práce ve třetí směně.

Na stole už stojí dva šálky. Earl Grey s mlékem a cukrem navíc pro mě. Káva pro Coopa. Černá. Neslazená.

„Quincy,“ říká a přikyvuje.

Vždycky přikyvuje. Je to Coopova verze potřesení rukou. Nikdy se neobjímáme. Neděláme to od toho zoufalého okamžiku, kdy jsem ho objala při našem prvním setkání. Bez ohledu na to, jak často se s ním vídám, ten okamžik tam je, opakovaně se přehrává, dokud ho neodstrčím.

Jsou mrtví, soukala jsem tehdy ze sebe, když jsem ho svírala v náruči. Ta slova mě dusila v krku. Všichni jsou mrtví. A on je stále ještě venku.

O deset vteřin později mi Coop zachránil život.

„To je opravdu překvapení,“ řekla jsem, jakmile jsem se posadila. Hlas se mi chvěje, ale snažím se uklidnit. Nevím, proč mě Coop zavolal, ale pokud jde o špatnou zprávu, chci být klidná, až ji uslyším.

„Vypadáš dobře,“ říká Coop a věnuje mi rychlý, starostlivý pohled, na jaký jsem teď zvyklá. „Ale trochu jsi zhubla.“

V jeho hlase je slyšet starost. Přemýšlí o prvních šesti měsících po Pine Cottage, kdy mě chuť k jídlu zcela opustila, takže jsem skončila v nemocnici, kde mě krmili pomocí kapačky. Vzpomínám si, že když jsem se probudila, vedle postele stál Coop, díval se na mě a na plastickou hadičku zasunutou do mé nosní dírky.

Nezklam mě, Quincy, řekl tehdy. Nepřežila jsi přece tu noc jen proto, abys umřela takhle.

„To nic není,“ odpovídám. „Konečně jsem se dozvěděla, že nemusím sníst všechno, co upeču.“

„A jak to jde, to pečení?“

„Skvěle. Minulé čtvrtletí jsem získala pět tisíc sledovatelů a mám dalšího firemního inzerenta.“

„To je báječné,“ říká Coop. „Jsem rád, že je všechno v pořádku. Jednou bys měla upéct něco pro mě.“

Podobně jako přikývnutí je tohle další z Coopových stálých zvyků. Vždy to říká, ale nikdy to nemyslí doopravdy.

„A co Jefferson?“ ptá se.

„Je v pořádku. Úřad veřejného obhájce jej právě jmenoval vedoucím právním zástupcem v zajímavém velkém případě.“

Vynechala jsem, že v případě figuruje člověk z oddělení narkotik, obviněný ze zabití při rvačce, která dopadla špatně. Coop se už teď díval na Jeffovu práci spatra. Není třeba přilévat oleje do tohoto konkrétního ohně.

„To je pro něj dobré,“ říká Coop.

„Od předvčerejška je pryč. Musel letět do Chicaga, aby získal výpovědi od rodinných příslušníků. Porota tam prý také bude mít větší pochopení.“

„Hm,“ odpovídá Coop, který mě moc neposlouchá. „Domnívám se, že tě ještě nepožádal o ruku.“

Zavrtěla jsem hlavou. Řekla jsem Coopovi, že podle mého názoru mě požádá o ruku na srpnové dovolené na Outer Banks, ale dosud není žádný prsten. To je pravý důvod, proč jsem nedávno zhubla. Stala jsem se přítelkyní, která se věnuje běhání, aby se vešla do hypotetických svačebních šatů.

„Ještě čekám,“ říkám.

„Dojde k tomu.“

„A co ty?“ ptám se. Jemně ho dráždím. „Už sis konečně našel přítelkyni?“

„Ne.“

Zvedám obočí. „Přítele?“

„Tahle návštěva se týká tebe, Quincy,“ říká Coop, aniž by se úsměv na jeho tváři zkrivil.

„Ovšem. Ty se ptáš a já odpovídám.“

Takhle mezi námi probíhá všechno, když se sejdeme jednou, dvakrát, možná třikrát za rok.

Návštěvy spíš připomínají terapeutická sezení. Já při nich nikdy nemám příležitost, abych pokládala Coopovi své

vlastní otázky. Jsem jen účastnicí základních věcí jeho života. Je mu jedenačtyřicet let. Než se stal policistou, strávil nějaký čas u námořnictva. A sotva ztratil status bažanta, našel mě v lese, jak křičím mezi stromy. A přestože vím, že ještě střeží stejné město, kde se všechny ty hrozné věci staly, nemám tušení, jestli je šťastný. Nebo spokojený. Či osamělý. O svátcích jsem o něm vůbec nikdy neslyšela. Nikdy jsem od něho nedostala přání k Vánocům. O devět let dříve seděl na pohřbu mého otce v zadní řadě a vytratil se z kostela dřív, než jsem mu mohla poděkovat za to, že přišel. Nejbliž se dostává k projevům náklonnosti o mých narozeninách, kdy mi posílá stále stejný text: *Další rok, který jsi téměř nedostala. Užij si ho.*

„Jeff se vysloví,“ říká Coop a znovu mění rozhovor podle své vůle. „Vsadím se, že se to stane o Vánocích. Muži rádi žádají o ruku při takových příležitostech.“

Usrkne trochu kávy. Já popíjím svůj čaj a mrkám. Na okamžik zavírám oči a doufám, že díky tmě pocítím, jak xanax zabírá. Místo toho jsem ještě nervóznější, než když jsem přišla.

Otevírám oči a vidím vcházet dovnitř dobře oblečenou ženu s baculatým, stejně dobře oblečeným dítětem. Žena pravděpodobně pracuje jako au pair. Taková je v této čtvrti většina žen mladších třiceti let. Za teplých slunečných dnů zaplňují chodníky – přehlídka vzájemně zaměnitelných dívek, které právě vyšly ze školy, vyzbrojené čerstvými diplomy a studentskými půjčkami. Tato žena přitahuje mou pozornost jen proto, že je mi podobná. Má svěží tvář a je dobře upravená. Světlé vlasy si svázala do koňského ohonu. Není ani příliš štíhlá, ani příliš baculatá. Produkt zdravého, mlékem živeného středozápadního rodu.

V jiném životě bych to mohla být já. Osoba bez Pine Cottage, krve a šatů, které změnilly barvu jako v nějakém děsivém snu.

To je další věc, o které přemýšlím při každém setkání s Coopem – tehdy si myslel, že jsou moje šaty červené. Šeptal to dispečerovi, když volal pro pomoc. Takhle to stojí jak v policejním záznamu, který jsem četla mnohokrát, tak v záznamu z dispečinku. Ten se mi však podařilo vyslechnout jen jednou.

Někdo běží lesem. Běloška. Mladá. Má na sobě červené šaty. A křičí.

To já jsem *běžela* mezi stromy. Opravdu jsem pádila. Kopala jsem do listí, byla jsem otupělá vůči bolesti, která procházela celým mým tělem. A přestože jsem mohla slyšet jen tlukot svého srdce v uších, opravdu jsem křičela. Jediná věc, ve které se Coop mýlil, byla barva mých šatů.

Ještě hodinu předtím byly bílé.

Něco z té krve bylo mé. Zbytek patřil ostatním. Většinou to byla krev Janelle. Od toho, jak jsem ji držela pár chvil předtím, než i mě postihlo zranění.

Nikdy nezapomenu na výraz Coopovy tváře, když si uvědomil svůj omyl. To nepatrné rozšíření očí. Oválný tvar jeho úst, když se je snažil udržet zavřené. Podrážděný zvuk, který ze sebe vydal jako výraz překvapení. Ze dvou částí šok a z jedné soucit.

To je jedna z mála věcí, které si skutečně pamatuji.

Můj zážitek z Pine Cottage je rozdělen do dvou odlišných polovin. Je zde začátek naplněný strachem a zmatkem, v němž se Janelle vypotácela z lesa. Nebyla ještě mrtvá, ale moc tomu nechybělo. Pak je zde konec, kdy mě objevil Coop v mých červených nečervených šatech.

Po všem mezi těmito dvěma okamžiky zůstalo v mé paměti prázdné místo. Hodina se z ní víceméně vymazala.

Oficiální diagnóza zní „disociační amnézie“. Běžněji je známa jako syndrom potlačené paměti. V podstatě jde o to, že to, čeho jsem byla svědkem, bylo pro mou křehkou mysl příliš hrozné, aby to udržela v paměti. Tak to z ní

vyřízla. Jde o jakousi lobotomii, kterou člověk provádí sám na sobě.

To nezabránilo lidem v naléhání, abych si vzpomněla, co se stalo. Rodina s dobrými úmysly. Zmatení přátelé. Psychiatři s vizemi publikovaných případových studií tančujících v jejich hlavách. *Přemýšlejte*, říkali mi. *Opravdu přemýšlejte o tom, co se stalo*. Jako by na tom záleželo. Jako by moje schopnost vzpomenout si na každý krvavý detail mohla nějak oživit ostatní mé přátele.

Přesto jsem se snažila. Terapie. Hypnóza. Dokonce směšná hra s pokusy oživit paměť pomocí vůní, v níž mi specialista s kudrnatými vlasy zavázal oči a přidržoval postupně proužky navoněných papírků u mého obličejce. Pokaždé se zeptal, co cítím. Nic nefungovalo. V mé mysli je ta hodina zcela smazanou tabulí. Kromě prachu na ní nezůstalo nic.

Chápu tu potřebu získat více informací, tu touhu po detailech. Ale v tomto případě je mi dobře bez nich. Víím, co se stalo v lesní chatě Pine Cottage, ale nemusím si pamatovat, *jak* přesně se to stalo. Protože zabývat se detaily má jednu vadu – mohou také odvádět pozornost. Přidejte toho příliš mnoho a skryjete tak skutečnou pravdu o situaci. Detaily se stávají okázalým náhrdelníkem, který zakryje jizvu po tra-cheotomii.

Já nedělám žádné pokusy, abych skryla své jizvy. Jen předstírám, že neexistují.

Předstírání v kavárně pokračuje. Jako by moje jednání podobné Coopovu ve skutečnosti nemělo za cíl vrátit granát se špatnou zprávou do mého klína, ale mělo zabránit, aby se to stalo.

„Jsi ve městě služebně?“ zeptala jsem se. „Jestliže zůsta-neš déle, rádi bychom tě s Jeffem pozvali na večeři. Zdá se, že se v italské restauraci, kterou jsme navštívili loni, líbilo nám všem třem.“

Coop se na mě dívá přes stůl. Jeho oči mají nejjasnější odstín modré barvy, jakou jsem kdy viděla. Dokonce světlejší než pilulka, která se právě rozpouští v mé centrální nervové soustavě. Ale ta modř není uklidňující. V jeho očích je síla, která mě vždy nutí odvrátit se, i když bych do nich chtěla nahlédnout hlouběji. Připadá mi, že by to mohlo stačit k odhalení myšlenek skrývajících se za nimi. Jsou kovově modré – druh očí, jaké byste si přáli u osoby, jež vás chrání.

„Myslím, že víš, proč jsem tady,“ říká.

„Po pravdě nevím.“

„Mám nějaké špatné zprávy. Ještě se nedostaly do tisku, ale dostanou se tam. Velmi brzy.“

On.

To byla moje první myšlenka. Má to co dělat s Ním. Přestože jsem byla svědkem Jeho umírání, můj mozek to rychle táhne do té nevyhnutelné, nepochopitelné říše, kde On přežil Coopovy střely, unikl, schoval se na léta a teď se vynořuje se záměrem najít mě a dokončit, co začal.

On žije.

Žaludek mi svírá těžká a nezvladatelná úzkost. Vnímám ji jako nádor velikosti basketbalového míče, který se v něm utvořil. Přepadla mě náhlá potřeba močit.

„O to nejde,“ říká Coop, který snadno poznává, co přesně si myslím. „Je pryč, Quincy. Oba to víme.“

I když se to hezky poslouchá, neuklidňuje mě to. Zatnu-la jsem ruce v pěsti a tiskla klouby do stolu.

„Pověz mi, prosím tě, co se děje.“

„Jde o Lisu Milnerovou,“ říká Coop.

„Co s ní je?“

„Je mrtvá, Quincy.“

Ta zpráva mi vysála vzduch z hrudi. Myslím, že jsem zalapala po dechu, ale nejsem si tím jistá, protože mě příliš rozptyluje zvuk jejího sladkého hlasu, který se mi vryl do paměti.

Chci ti pomoci, Quincy. Chci tě naučit, jak se stát Poslední dívkou.

A já jsem na ni určitý čas přestala myslet. Domnívala jsem se, že ví nejlépe, jak přežít.

Teď je pryč.

Už jsme jen dvě.

2.

Verze událostí v Pine Cottage podle Lisy Milnerové se týkala domu spolku sester v Indianě. Jedné dávné únorové noci zaklepal na dveře muž jménem Stephen Leibman. Byl to student vyloučený ze školy. Žil se svým otcem. Byl tlustý a tvář měl třaslavou a žlutou jako kuřecí tuk.

Jedna členka sesterstva mu otevřela dveře. Stál na prahu a držel v ruce lovecký nůž. O minutu později už byla mrtvá. Leibman vtáhl tělo dovnitř, zamkl všechny dveře a přeřezal kabely od telefonu a osvětlení. To, co následovalo, byl zhruba hodinový masakr, který ukončil život devíti mladých žen.

Chybělo málo, aby se Lisa Milnerová stala desátou obětí.

Během vraždění utekla do ložnice jedné ze sester. Tam se přikrčila na dně skříně a modlila se, aby ji ten šílenec nenašel.

Nakonec ji však objevil.

Když Stephen Leibman prudce otevřel dveře skříně, Lisa na něho pohlédla, uviděla jeho nůž, pak tvář. Z obou kapala krev. Bodl ji do ramene, ale jí se podařilo kopnout ho do slabin a utéct z pokoje. Dostala se k prvním dveřím a pak běžela k východu. Avšak Leibman ji dostihl a opakovaně bodal nožem.

Lisa utrpěla čtyři bodné rány v hrudi a bříše a dvanácti-centimetrovou řeznou ránu na paži, kterou se bránila. Další bodnutí ji skoro zabilo. Křičela bolestí a byla poněkud

omámená ze ztráty krve. Přesto se jí podařilo chytit Leibmana za kotník. Útočník spadl a nůž mu vyletěl z ruky. Lisa ho popadla a vrazila mu ho až po střenku do jeho břicha. Stephen Leibman vykřvácel, když ležel vedle ní na podlaze.

Podrobnosti. Vybavují se vám snadno, když nejsou vaše.

Bylo mi sedm, když se to stalo. Šlo vlastně o moji první vzpomínku na něco z televizních zpráv. Nemohla jsem si pomoci. Ne, když moje matka stála před televizorem s rukou na ústech a opakovala dvě stejná slova: *Drahý Ježíši. Drahý Ježíši.*

To, co jsem viděla v televizi, mě vyděsilo, zmátlo a znechutilo. Plačící okolostojící. Řada plachtou zakrytých nosítek pronášených pod žlutou páskou, kterou byly křížem přelepené dveře. Kaluž krve na indianském sněhu. Byl to okamžik, kdy jsem si uvědomila, že se mohou stát špatné věci, že na světě existuje zlo.

Když jsem začala brečet, můj otec mě vzal do náruče a odnesl do kuchyně. Jakmile moje slzy uschly a zbyla po nich jen sůl, postavil na kuchyňskou linku řadu misek. Naplnil je moukou, cukrem, máslem a vejci. Dal mi lžici a nechal mě smíchat všechno dohromady. Moje první lekce pečení.

Existuje taková věc jako příliš mnoho sladkého, Quincy, řekl mi. Všichni dobří pekaři to vědí. Vyžaduje to tedy ještě něco opačného. Něco tmavého. Nebo hořkého. Nebo kyselého. Neslazenou čokoládu. Kardamom a skořici. Citron a limetku. Přebijí všechn cukr, zkrotí ho natolik, že když ochutnáš tu sladkost, oceníš ji víc.

Teď mám v ústech jen suchou kyselost. Ponořuji více cukru do čaje a vypiji celý obsah šálku. Nepomáhá to. Cukrový náraz působí proti xanaxu, jehož kouzlo konečně začíná působit. Srážejí se hluboko ve mně a způsobují, že jsem poněkud neklidná.

„Kdy se to stalo?“ ptám se Coopa, když se můj počáteční šok změní v pocit, že to nemůže být pravda. „*Jak se to stalo?*“

„Včera kolem půlnoci objevilo policejní oddělení z Muncie její tělo. Zabíla se sama.“

„Drahý Ježíši.“

Řekla jsem to natolik nahlas, že jsem vzbudila pozornost ženy u vedlejšího stolu, kterou jsem považovala za au pair. Vzhledla od svého mobilu a naklonila hlavu jako kokršpaněl.

„Sebevražda?“ ptám se, a to slovo mi hořkne v ústech. „Myslela jsem si, že je šťastná. Chci říct, že vypadala šťastná.“

Lisin hlas mám dosud v hlavě.

Nemůžeš změnit, co se stalo. Jediné, co můžeš, je ovládat svůj přístup k tomu.

„Čekají na zprávu z toxikologie, aby zjistili, jestli pila alkohol nebo užívala drogy,“ říká Coop.

„Tak to mohla být nehoda?“

„Nebyla to nehoda. Měla pořezané zápěstí.“

Srdce se mi na okamžik zastavilo. Uvědomuji si prázdnou pauzu tam, kde měl být cítit tep. Do mezery se vklínil smutek, celou mě naplnil a já jsem se začala cítit jako omámená.

„Chci znát podrobnosti,“ říkám.

„Nechceš,“ tvrdí Coop. „Nic to nezmění.“

Coop zírá do kávy, jako by zkoumal své jasné oči v matném odrazu. Nakonec řekne: „Vím tohle: Lisa zavolala ve tři čtvrtě na dvanáct na 911, zřejmě si vše rozmyslela.“

„Co říkala?“

„Nic. Okamžitě zavěsila. Dispečer vysledoval hovor a poslal k ní pár policistů. Dveře byly odemčené, tak vešli dovnitř. Tam ji našli. Byla ve vaně. Telefon měla vedle sebe ve vaně. Pravděpodobně jí vyklouzl z ruky.“

Coop vyhlédl z okna. Mohu říct, že vypadá unaveně. A nepochybně se obává, že bych se mohla jednoho dne pokusit udělat něco podobného. Ale ta myšlenka mě nikdy nenapadla, ani když jsem byla zpátky v nemocnici a dávali

mi umělou výživu. Natáhla jsem se přes stůl, abych se dotkla jeho rukou. Stáhl je zpátky dřív, než jsem se k nim dostala.

„Kdy ses o tom dozvěděl?“ ptám se.

„Před pár hodinami. Zavolal mi známý z indianské státní policie. Jsme ve styku.“

Nemusím se ptát Coopa, jak to, že zná policistu z Indie. Ti, kdo přežili masakr, nejsou jediní, kdo potřebuje podpůrné systémy.

„Myslel si, že by bylo dobré varovat tě,“ říká. „Pro případ, že se něco dozvíš.“

Novináři. Samozřejmě. Ráda je vykresluji jako dravé supy, z jejichž zobáků vytékají slizké vnitřnosti.

„Nebudu s nimi mluvit.“

To opět poutá pozornost au pair, která zvedá hlavu a dívá se na nás přivřenými očima. Hledím na ni, dokud nepoloží mobil na stůl a nezačne předstírat, že se zabývá dítětem, které má ve své péči.

„Nemusíš,“ říká Coop. „Ale přinejmenším bys měla zvážit vyjádření soustrasti. Ti chlapi z bulváru tě budou honit jako psi. Dala by se jim hodit kost, než dostanou šanci.“

„Proč bych měla něco říkat?“

„Ty víš proč,“ odpovídá Coop.

„Proč to nemůže udělat Samantha?“

„Protože je ještě někde v ústraní. Pochybuji, že vyjde po všech těch letech z úkrytu.“

„Šťastné děvče.“

„Je to na tobě,“ říká Coop. „Proto jsem chtěl přijít a říct ti tu novinu osobně. Víím, že tě nemůžu přimět udělat něco, co sama nechceš, ale není špatný nápad začít se přátelit s tiskem. Když je Lisa mrtvá a Samantha pryč, jsi všechno, co mají.“

Sáhla jsem do kabelky a vytáhla telefon. Byl němý. Nic kromě několika e-mailů souvisejících se zaměstnáním, které

jsem dnes ráno ještě neměla čas přečíst. Vypnula jsem telefon – dočasně. Novináři mě stejně najdou. V tom má Coop pravdu. Nebudou schopni odolat pokusu získat od jediné dostupné Poslední dívky něco, co by mohli citovat.

Jsme koneckonců jejich výtvor.

Poslední dívkou se ve filmovém hororu označuje ta jediná, která zůstává na konci. Ani před Pine Cottage jsem se nikdy nedívala ráda na strašidelné filmy kvůli umělé krvi, gumovým nožům, postavám, které činí tak hloupá rozhodnutí, že jsem si někdy s pocitem viny myslela, že si smrt zasloužily.

Ale to, co se stalo nám, nebyl film. Byl to skutečný život. *Náš život*. Krev nebyla umělá. Nože byly ocelové a děsivě ostré. A ti, kdo zemřeli, si to rozhodně nezasloužili.

Ale nějak jsme my dívky křičely hlasitěji, běžely rychleji, bojovaly rychleji. Přežily jsme. Jsme *přeživší*.

Nevím, kde byla poprvé použita tato přezdívka k popisu Lisy Milnerové. Možná v novinách na Středozápadě. Blízko místa, kde bydlela. Nějaký novinář se tam pokusil být kreativní, pokud jde o vraždy v domě dívčího spolku, a konečným výsledkem byla přezdívka. Rozšířila se jen proto, že byla náhodou dost morbidní na to, aby ji přijal internet. Všechna média usilující o pozornost po tom všem hned skočila. Nechtěla zmeškat trend, a proto okamžitě následoval tisk. Nejprve bulvár, pak noviny a nakonec časopisy.

Během několika dnů byla proměna úplná. Lisa Milnerová už nebyla jen osoba, která přežila krveprolití. Stala se přímo postavou z hororového filmu *Poslední dívka*.

O čtyři roky později se to znovu stalo u Samantha Boydové a za dalších osm let u mě. Přestože se v průběhu let vyskytly další vícečetné vraždy, žádná nezískala v zemi takovou pozornost jako ta naše. Z nějakého důvodu jsme byly ty šťastné dívky, které přežily, zatímco ostatním se to nepodařilo. Hezká děvčata zalitá krví. Jednali s námi jako

s něčím vzácným a exotickým. Jako s krásným ptákem, který roztáhne svá pestrá křídla jen jednou za deset let. Nebo s tím květem, co páchne jako hnijící maso, kdykoli se rozhodne vykvést.

V měsících poté, co se lesní chata Pine Cottage změnila z laskavého místa na bizarní, mě lidé zahrnovali pozorností. Někdy to byla směs obojího, jako dopis, který jsem dostala od bezdětných manželů. Nabídli mi v něm, že mi zaplatí školné. V odpovědi jsem jejich štědrou nabídku odmítla. Už se nikdy neozvali.

Další korespondence mě zneklidňovala více. Už jsem přestala počítat, kolikrát mi psali osamělí gotičtí chlapi nebo vězňové, že se mnou chtějí chodit, vzít si mě, objímat mě svými tetovanými pažemi. Jeden automechanik z Nevady mi nabídl, že mě přiková ve svém sklepě, aby mě chránil před dalším ubližováním. Ve své upřímnosti mě překvapoval tím, že si opravdu myslel, že mým zajetím učiní ten nejlepší z dobrých skutků.

Dostala jsem také dopis od pisatele, podle něhož musím být usmrcena, protože je mým osudem takto skončit. Dopis přišel bez podpisu a bez zpáteční adresy. Dala jsem ho Coopovi. Jen tak pro případ.

Začínám pociťovat nervozitu. Způsobuje to cukr a xanax, které mi najednou procházejí tělem jako nejnovější klubová droga. Coop tuto změnu v mé náladě vnímá a říká: „Vím, že je toho na tebe moc.“

Přikyvuji.

„Chceš odtud odejít?“

Opět souhlasně přikyvuji.

„Tak pojďme.“

Jakmile jsem vstala, au pair u vedlejšího stolu opět předstírala, že je zaneprázdněna péčí o dítě, a nepodívala se na mě. Možná mě poznává a je jí to nepřijemné. Není to poprvé, co se mi to stalo.

Když jdu kolem ní, dva kroky za Coopem, seberu jí ze stolu mobil, aniž by si toho všimla.

Zapadl hluboko do mé kapsy dřív, než jsem vyšla ze dveří.

Coop mě doprovází domů, staví se tělem mírně přede mě, chová se jako agent tajné služby. Oba pozorujeme chodník, jestli neuvidíme novináře. Neobjevil se žádný. Jakmile jsme došli k mému domu, Coop se zastavuje a prohlíží si hnědou plátěnou stříšku u vchodu. Budova je předválečná, elegantní a prostorná. Moje sousedy tvoří starší společenské ženy s modrými vlasy a moderní homosexuálové určitého věku. Jsem si jistá, že Coop se pokaždé, když mě doprovází, diví, jak si bloggerka zabývající se pečením a veřejný obhájce mohou dovolit najmout byt na Upper West Side.

Pravdou je, že nemůžeme. Nejde to z Jeffova platu, který je směšně malý, a určitě ne z peněz, které mi vynese moje webová stránka.

Byt je na moje jméno. Vlastním ho. Finanční prostředky přišly z řady právních žalob podaných po události v lesní chatě Pine Cottage. Rodiče obětí pod vedením nevlastního otce Janelle žalovali všechny možné osoby a instituce. Psychiatrickou léčebnu za to, že dovolila vrahovi uniknout. Jeho lékaře. Farmaceutické společnosti zodpovědné za tolik antidepresiv a antipsychotik, které se v Jeho mozku střetly. I výrobce nemocničních dveří se špatně fungujícím zámkem, jimiž pachatel utekl.

Všichni se vyrovnali mimosoudně. Věděli, že několik milionů dolarů stojí za to, aby se vyhnuli špatné pověsti jako důsledku svého postupu proti skupině truchlících rodin. Ale ani dohoda nestačila k tomu, aby se některé společnosti zachránily. Jedno antipsychotikum bylo nakonec staženo z trhu. Psychiatrická léčebna Blackthorn Psychiatric během roku zavřela své vadné dveře.

Jediní lidé, kteří nemohli vydat peníze, byli Jeho rodiče, kteří přestali platit za Jeho léčbu. To je podle mého názoru v pořádku. Nechtěla jsem, aby rodiče s uplakanýma očima byli trestáni za hříchy svého syna. Kromě toho můj podíl na ostatních dohodách o vyrovnání byl víc než dostatečný. Přítel mého otce zabývající se účetnictvím mi pomohl většinu peněz investovat, dokud byly akcie levné. Po skončení školy jsem si koupila byt. Bylo to v době, kdy se trh s byty vzpamatoval z kolosální rány, kterou utrpěl. Dvě ložnice, dvě koupelny, obývací pokoj, jídelna, kuchyně se snídaňovým koutem, která se stala mým provizorním studiem. Získala jsem ho za babku.

„Chceš zajít?“ zeptala jsem se Coopa. „Ještě jsi náš byt neviděl.“

„Možná jindy.“

Další věc, kterou vždycky říká, ale nikdy nemyslí doopravdy.

„Předpokládám, že musíš jít,“ poznamenávám.

„Domů to mám daleko. Budeš v pořádku?“

„Ano,“ odpovídám. „Šok jednou přejde.“

„Zavolej nebo pošli zprávu, kdybys něco potřebovala.“ Toho rána jsem v návalech bolesti a smutku naříkala. *Chci toho policistu! Prosím, dovolte mi ho vidět!* Přišel do půl hodiny.

O deset let později je stále ještě tady. Kývá mi na rozloučenou. Jakmile Coopovi odpovím na jeho gesto, nasazuje na své modré oči brýle Ray Ban s modrými skly a odchází. Nakonec mizí mezi ostatními chodci.

V bytě pak zamířím přímo do kuchyně a беру si druhý xanax. Hroznová limonáda, která následuje, je přívalem sladké chuti a ve spojení s cukrem z čaje způsobuje, že mě začnou bolet zuby. Přesto pokračuji v pití, několikrát usrknou, když vytahuji z kapsy ukradený mobil. Krátká prohlídka telefonu mi říká, že jméno jeho bývalé uživatelky je Kim

a že nepoužívá žádné z bezpečnostních prvků. Vidím každý hovor, vyhledávání webových stránek a textové zprávy včetně nedávné od osoby s energickou bradou jménem Zach.

Za trochou zábavy dnes večer?

Z legrace odpovídám: *Jistě.*

Telefon mi zvoní v ruce. Další zpráva od Zacha. Poslal mi fotografii svého penisu.

Okouzlující.

Vypínám telefon. Pro jistotu. Kim a já jsme si možná podobné, ale naše zvonění se hodně liší. Pak obracím telefon a prohlížím si stříbrnou zadní stranu posetou otisky prstů. Čistím je, dokud na ní nevidím svůj odraz, který je zdeformovaný, jako bych se dívala do zrcadla v bludišti.

To bude stačit.

Dotkla jsem se prstem zlatého řetízku, neustále ho nosím na krku. Visí na něm malý klíček, jímž se otevírá jediná kuchyňská zásuvka. Mívám ji stále zamčenou. Jeff se domnívá, že je určena pro důležité písemnosti k mé webové stránce. Nechávám ho při tom.

Uvnitř zásuvky je cinkající sbírka z lesklého kovu. Třpytící se rtěnka a velký zlatý náramek. Sedm lžic. Stříbrná pudřenka, kterou jsem sebrala v sesterně, když jsem po událostech v Pine Cottage opouštěla nemocnici. Používala jsem ji, když jsem se chtěla na sebe podívat za dlouhé jízdy domů, abych se ujistila, že zde ještě jsem. Teď studuji deformované obrazy při zpětném pohledu na sebe a cítím stejný pocit opakovaného ujištění.

Ano, ještě žiji.

Uložila jsem mobil k ostatním předmětům, zavřela jsem zásuvku a zamkla ji. Potom jsem vrátila klíček zpátky na krk.

Je to moje tajemství, teplé místo na mé hrudní kosti.

3.

Odpoledne trávím tím, že se vyhýbám nedokončeným košíčkům. Jako by se na mě dívaly z kuchyňské linky a toužily po stejné úpravě jako ty dva ozdobené pár kroků dál, radující se z toho, že jsou hotové. Víím, že bych je měla dokončit, když pro nic jiného, tak alespoň pro jejich terapeutickou hodnotu. Koneckonců, toto je první příkázání z mé webové stránky. *Pečení je lepší než terapie.*

Obvykle tomu věřím. Pečení dává smysl. To, co udělala Lisa Milnerová, smysl nemá.

Ale moje nálada je ponurá. Víím, že mi nepomůže ani pečení. Raději odcházím do obývacího pokoje, špičkami prstů se probírám nečtenými výtisky *The New Yorker* a *Times* z toho rána. Snažím se přemýšlet o tom, že přesně nevím, kam směřuji. Stejně tam skončím. V knihovně u otevřeného okna, kde použiji židli, abych dosáhla na nejvyšší poličku a knihu, která tam je.

Lisinu knihu.

Napsala ji rok po setkání se Stephenem Leibmanem a dala jí název, který ve zpětném pohledu zní smutně. *Vůle žít: Moje osobní cesta léčení a bolesti.* Byl to malý bestseller. Život jej změnil v televizní film.

Lisa mi jeden výtisk poslala okamžitě po událostech v Pine Cottage. Do knihy vepsala: *Pro Quincy, mou milou sestru v přežití. Jsem zde, pokud by sis chtěla někdy*

popovídat. Pod tím bylo velkými a úhlednými číslicemi napsáno její telefonní číslo.

Nikdy jsem neměla v úmyslu jí zavolat. Řekla jsem si, že její pomoc nepotřebuji. Když jsem zvažila, že si nic nepamatuji, proč bych měla volat?

Ale nebyla jsem připravena na to, že každé noviny a síť kabelových zpravodajství v zemi popíše vraždy v Pine Cottage vyčerpávajícím způsobem. Tak tomu všichni říkali, vraždy v Pine Cottage. Nezáleželo na tom, že šlo víc o chatu než dům. Jako titulek to vypadalo dobře. Kromě toho název Pine Cottage byl oficiální. Vypálili ho, jak to bývá u letních táborů, do cedrového dřeva nade dveřmi.

Kromě pohřbů jsem všechny jiné záležitosti považovala za málo důležité. Z domu jsem vycházela jen kvůli návštěvám u lékaře nebo terapeutickým sezením. Protože tábor novinářů obsadil trávník, moje matka mě vyváděla ven zadními dveřmi a přes dvůr souseda k autu, které čekalo u vedlejšího bloku. Ani to nezabránilo tomu, aby na moji fotografii s bradou postiženou akné v ročence střední školy, kterou použili na obálku časopisu *People*, nalepili poznámku „Jediná přeživší“.

Každý si přál vést se mnou exkluzivní rozhovor. Novináři volali, e-mailovali, posílali textové zprávy. Jedna známá novinářka – odpor mi nedovoluje, abych použila její jméno – tloukla na naše vchodové dveře, když jsem seděla na opačné straně a zády se o ně opírala. Před odchodem zasunula ručně psaný vzkaz pod dveře a nabízela mi sto tisíc dolarů za účast v interview. Papír voněl po Chanelu č. 5. Vzkaz jsem hodila do smetí.

I se zlomeným srdcem a bodnými ranami dosud sešitými stehy jsem věděla, na čem jsem. Tisk ze mě chtěl udělat Poslední dívku.

Možná bych všechno zvládala lépe, kdyby můj domácí život byl poněkud stabilnější. Nebyl.

Rakovina mého otce se tehdy vrátila se značnou silou. Byl velmi slabý a po terapii trpěl nevolností. Stěží mohl pomáhat uklidnit mé rozrušené emoce. Přesto se snažil. Už jednou mě skoro ztratil. Vysvětloval, že moje blaho je pro něj to nejdůležitější. Ujistoval se, že jím, spím, nehovím si ve svém smutku. Přál si jedině – abych byla v pořádku, i když on sám viditelně nebyl. Ke konci jsem si začala myslet, že uzavřel pakt s Bohem o výměně svého života za můj.

Předpokládala jsem, že moje matka to vnímá stejně, ale vyděšenost a pocit provinilosti mi nedovolily se jí na to zeptat. Ne že bych měla moc příležitostí. V tu dobu se dostala do modu domácí hospodyně odhodlané udržet vzhled věci bez ohledu na náklady. Přesvědčila sama sebe, že kuchyně potřebuje přestavět, jako by nové linoleum mohlo nějak otupit dvě rány – rakovinu a Pine Cottage. Pokud mého otce nebo mě neposílala na různé schůzky, srovnávala pracovní stoly a vybírala ze vzorků barev. Nemluvě o pokračování v aktivitách sportovních kurzů a knižních klubů včetně dodržování jejich přísných maloměstských režimů. Pro mou matku by bylo vyloučení z jediné společenské povinnosti přiznáním porážky.

Moje terapeutka vonící po pačuli mě přesvědčovala, že by bylo dobré, abych měla stabilní podporu, a tak jsem se obrátila na Coopa. Bohudíky dělal, co mohl. Pochopil řadu mých zoufalých pozdních nočních telefonátů. Přesto jsem potřebovala někoho, kdo prožil podobnou těžkou zkoušku jako já v lesní chatě Pine Cottage. Zdálo se, že je pro tuto funkci nejlepší Lisa.

Místo toho, aby Lisa utekla ze scény svého traumatu, zůstala v Indianě. Po šesti měsících věnovaných regeneraci sil se vrátila do stejné koleje a dostudovala dětskou psychologii. Když přijímala diplom, účastníci promoce jí tleskali vestoje. Novináři v pozadí auditoria zachytili tento okamžik v záplavě bleskových světél.

Přečetla jsem si tedy její knihu. Našla jsem její číslo. Zavolala jsem jí.

Chci ti pomoci, Quincy, řekla mi. Chci tě naučit, jak být Poslední dívkou.

Co když nechci být Poslední dívkou?

Volba není na tobě. To už bylo rozhodnuto. Nemůžeš změnit, co se má stát. Můžeš ovlivnit jedině to, jak se s tím vypořádáš.

Pro Lisu to znamenalo čelit situaci přímo. Doporučila, abych věnovala tisku několik rozhovorů, ale podle svých podmínek. Řekla, že mluvit o události veřejně mi pomůže vyrovnat se s tím, co se stalo.

Držela jsem se tedy její rady a poskytla celkem tři rozhovory – jeden pro *New York Times*, jeden pro *Newsweek* a jeden pro *Miss Chanel* č. 5, ta mi nakonec zaplatila těch sto tisíc dolarů, i když jsem o ně nežádala. Trvalo dlouho, než jsem si koupila byt. A pokud si myslíte, že se kvůli tomu necítím provinile, zkuste se vžít do mé kůže.

Rozhovory byly hrozné. Bylo nepříjemné otevřeně mluvit o mrtvých přátelích, kteří už dlouho nemohou mluvit sami za sebe, zvláště když si nemohu vzpomenout, co se jim skutečně stalo. Byla jsem stejně tak přihlížejícím jako lidé dychtiví zkonsumovat moje rozhovory jako pamlsky.

Po každém z nich jsem se cítila tak prázdná a vyhladovělá, že mi žádné jídlo nedokázalo přinést pocit opětného naplnění. Přestala jsem se snažit, a nakonec jsem se po šesti měsících ocitla zpátky v nemocnici. Tehdy můj otec už prohrál boj s rakovinou a jednoduše čekal na rozhodující ránu. Přesto mi každý den stál po boku. Sedával v invalidním křesle a dával mi lžičkou zmrzlinu do úst, abych spláchla hořká antidepresiva, která jsem musela užívat.

Lžička cukru, Quinn, říkával. Píseň nelže.

Jakmile se mi vrátila chuť k jídlu a propustili mě z nemocnice, ozval se zčistajasna jeden z producentů a řekl, že

si nás Oprah přeje mít ve své show. Lisu, mě, a dokonce Samantha Boydovou. Tři Poslední dívky se konečně spojily. Lisa pochopitelně souhlasila. Stejně tak Samantha, což mě překvapilo, když zvažím, že už nacvičovala své zmizení. Na rozdíl od Lisy se mě po událostech v Pine Cottage ani jednou nepokoušela kontaktovat. Případala mi stejně prchavá jako moje vzpomínky.

Nakonec jsem souhlasila i já, přestože představa, že sedím před publikem složeným z žen v domácnosti, které soucitně kvokají, mě téměř vehnal do králičí nory anorexie. Ale chtěla jsem se setkat se svými družkami, Posledními dívkami, tváří v tvář. Zejména se Samanthou. Od ní jsem očekávala alternativu k Lisině vyčerpávající otevřenosti. Avšak nedostala jsem k tomu příležitost.

To ráno, kdy jsme s mou matkou měly odletět do Chica-ga, jsem se probudila a zjistila jsem, že stojím v její nedávno přestavěné kuchyni.

Místo bylo zcela poznamenané nepořádkem – rozbité talíře pokrývaly podlahu, z otevřené ledničky vytékala pomerančová šťáva, na lince byly vaječné skořápky, rozsypaná mouka, mastné skvrny od vanilkové tresti. Moje matka seděla uprostřed toho nepořádku na podlaze a plakala pro dceru, která byla ještě s ní, ale přesto nevyhnutelně ztracená.

Proč, Quincy? sténala. Proč jsi to udělala?

To já jsem prohledávala kuchyni jako bezstarostný zloděj. Pochopila jsem to, jakmile jsem uviděla ten zmatek. Zkáza měla logiku. Byla jsem to celá já. Nevzpomínám si však, že bych to dělala. Ty zapomenuté minuty strávené ničením toho místa byly pro mě tak prázdné jako ona hodina v Pine Cottage.

Neměla jsem to v úmyslu, řekla jsem. Nevím, co se stalo, přísahám.

Moje matka předstírala, že mi věří. Stála, utírala si tvář, opatrně si upravovala vlasy. Přesto temné cukání v jejich

očích prozrazovalo její pravé emoce. Uvědomila jsem si, že se o mě bojí.

Jakmile jsem uklidila kuchyni, matka zavolala lidi od Oprah a odvolala návštěvu. Vzhledem k tomu, že jsme se měly zúčastnit všechny, nebo žádná, celý záměr padl. Televizní setkání Posledních dívek se neuskuteční.

Později toho dne mě moje matka vzala k lékaři, který mi vystavil předpis na celoživotní užívání xanaxu. Moje matka tak dychtivě toužila po tom, abych užívala léky, že jsem jednu tabletu musela spolknout už na parkovišti lékárny a zapít jedinou tekutinou v autě – láhví vlažné hroznové limonády.

Vyřízeno, oznámila. Už žádná prázdná místa. Žádné vzteky. Už nejsi obětí. Užíváš léky a jsi normální, Quincy. Takto to musí být.

Souhlasila jsem. Nechtěla jsem mít na promoci tlupu novinářů. Nechtěla jsem psát knihu, nechtěla jsem žádné další rozhovory, ani jsem si nechtěla připustit jizvy, které ještě bolí, kdykoli se do nich dostane bouře. Nechci být jednou z těch dívek, které se omezují jen na tragédii. Nechci být navždy spojená s jednoznačně nejhorším okamžikem svého života.

Ještě stále obluzena prvním xanaxem jsem zavolala Lise a řekla jí, že se už nezúčastním žádných interview. Přestala jsem být věčnou obětí.

Nejsem Poslední dívkou, řekla jsem jí.

Lisin tón byl spolehlivě trpělivý, což mě rozrušilo. *Tak jaká jsi, Quincy?*

Normální.

Pro dívky jako ty, já a Samantha něco takového jako normální neexistuje, řekla. Ale chápu, že něco takového zkoušíš.

Lisa mi popřála všechno nejlepší. Řekla mi, že tu bude, pokud ji někdy budu potřebovat. Od toho telefonátu jsme už spolu nemluvily.

Teď se dívám na tvář, která na mě hledí z obálky její knihy. Je to hezká fotografie Lisy. Je působivá, ale ne vlezlá. Přátelské oči, malý nos. Brada možná trochu příliš velká a čelo poněkud vysoké. Žádná klasická kráska, ale hezká žena.

Na fotografii se nesměje. Není to druh knihy, k němuž by se hodil úsměv. Lisa tiskne k sobě rty tím správným způsobem. Ne příliš vesele. Ne příliš přísně. Dokonalá rovnováha tíže a spokojenosti se sebou. Představuji si Lisu, jak ten výraz cvičí před zrcadlem, a z té myšlenky je mi smutno.

Potom si ji představuji, jak leží skleslá ve vaně s nožem v ruce. Ještě horší představa.

Nůž.

To je věc, kterou nechápu, rozumím jí ještě méně než aktu sebevraždy. Nic se neděje. Život uniká z těla. Lidé se někdy nedokážou vyrovnat s problémy a rozhodnout se, co dělat. Přestože je to smutné, stává se to neustále. I lidem, jako je Lisa.

Ale použila nůž. Nešlo o lahvičku s pilulkami, které by zapila vodkou; moje první volba, pokud by se to někdy stalo. Nikoli jemné, smrtelné objetí kysličníkem uhelnatým; volba číslo dvě. Lisa se rozhodla skončit svůj život pomocí té věci, která ji před deseti lety skoro probodla. Schválně přešla čepelí přes zápěstí, dávala pozor, aby řízla hluboko, a dokončila tak práci, kterou začal Stephen Leibman.

Nemohu si pomoci, ale zajímalo by mě, co by se stalo, kdybychom se s Lisou kontaktovaly. Třeba bychom se nakonec setkaly osobně a staly se přítelkyněmi.

Možná bych ji zachránila.

Šla jsem do kuchyně a otevřela notebook, který jsem většinou používala pro záležitosti týkající se mého blogu. Po krátkém hledání jména Lisa Milnerová v Googlu jsem viděla, že zpráva o její smrti se na internet teprve dostane. Určitě k tomu dojde brzy. Velkou neznámou teď je, jak silně ovlivní tato událost můj vlastní život.

Po několika dalších kliknutích jsem na Facebooku, té namicovaté bažině oblíbených zpráv, odkazů a odporné gramatiky. Já osobně sociální média moc neznám. Nemám Twitter, nemám Instagram. Před lety jsem měla osobní facebookovou stránku, ale po příliš velkém počtu fanoušků z lítosti a žádosťi o přátelství od cizích osob s fetiši Poslední dívka jsem ji zavřela. Přesto pro mou webovou stránku ještě jedna existuje. Nezbytné zlo. Jejím prostřednictvím se snadno mohu dostat na Lisinu vlastní facebookovou stránku. Byla to koneckonců odběratelka *Quincinych pamlsků*.

Lisina stránka se stala virtuální pamětní stěnou plnou kondolenčních vzkazů, které nikdy nebude číst. Několik tuctů jsem jich zapsala do seznamu, většinou byly obecně použitelné, ale srdečné.

Budeme tě postrádat, Liso Piso! XOXO

Nikdy nezapomenu na tvůj krásný úsměv a tvou úžasnou duši.

Odpočívej v pokoji, Liso.

Nejdolejší pocházejí od hnědovlasé dívky s očima laně jménem Jade.

Protože jsi překonala nejhorší okamžik ve svém životě, inspirovalo mě to k překonání nejhorší chvíle mého života. Navždy mě budeš inspirovat, Liso. Když jsi teď v nebi mezi anděly, dávej pozor na nás, kteří jsme dosud dole.

Mezi mnoha, mnoha snímky Lisy, které poslala během let na svou stránku, hledám fotografii Jade. Jedna je z doby před třemi měsíci a ukazuje obě dívky, tvář na tvář v zábavním parku. V pozadí jsou vidět podpurné trámy dřevěného kolotoče. Lisa drží v náruči obrovského plyšového medvěda.

Není pochyb o tom, že jsou jejich úsměvy opravdové. Takovou radost nemůžete předstírat. Bůh ví, že jsem to zkoušela. Ale kolem obou je patrná aura ztráty. Vidím to v jejich očích. Stejný prchavý smutek proniká i mými

fotografiemi. Loni o Vánocích, když jsem s Jeffem jela do Pensylvánie navštívit mou matku, všichni jsme pózovali pro fotografii před stromem. Tvářili jsme se, jako bychom byli opravdová funkční rodina. Později, když jsme se dívali na fotografie na jejím počítači, se moje matka mylně domnívala, že můj strnulý úsměv je grimasa, a řekla: „Zabilo by tě, kdyby ses usmála, Quincy?“

Strávila jsem půl hodiny prohlížením Lisiných fotografií a viděla jsem záběry ze života velmi odlišného od mého. I když se nikdy neprovdala, neusadila se a neměla děti, její život se zdál být zcela naplnující. Lisa se obklopila lidmi – rodinou, přáteli a děvčaty jako Jade, která potřebovala jen přítomnost někoho laskavého. Mohla jsem být jednou z nich, kdybych to dovolila.

Místo toho jsem dělala opak. Držela jsem si lidi v bezpečné vzdálenosti od sebe. Pokud to bylo nezbytné, odháněla jsem je. Blízkost je však přepych, který si nemohu dovolit znovu ztratit.

Při prohlížení Lisiných fotografií jsem se v duchu v každé připojila k ní. Tady jsem s ní na okraji Grand Canyonu. Tu si utíráme kapičky vody z tváří před Niagarskými vodopády. Tady mě vtahují do skupiny žen vyhazujících do výše naše dvoutunové boty na bowlingové dráze. *Bowlingová kamarádi!* říká nápis.

Zastavuji se u fotografie, kterou Lisa poslala před třemi týdny. Je to selfičko pořízené z ostrého úhlu mírně nad hlavou. Lisa na tomto snímku pozvedá láhev vína v místnosti, která vypadá jako jídelna se stěnami obloženými dřevem. Jako text k obrázku napsala *Čas vína! Zábava!*

Za ní je nějaké děvče, z větší části odstřižené z nakloněného rámu. Připomíná mi fotografii údajného yettiho, kterého jsem kdysi viděla v programech o paranormálních jevech. Chomáč černých vlasů odvracejících se od fotoaparátu.

Cítím se nějak spřízněná s tou nejmenovanou dívkou, i když nemohu vidět její tvář.

Také jsem se odvracela od Lisy a ustupovala do pozadí. Stala jsem se skvrnou, šmouhou tmavé barvy zbavenou všech podrobností.

PINE COTTAGE

15.37

Představa chaty nejprve způsobila, že Quincy začala přemýšlet o pohádce, hlavně kvůli jejímu zvláštnímu názvu.

Pine Cottage.

Název lesní chaty vyvolával představy skřítků, princezen a lesních tvorů dychtivých pomáhat s domácími pracemi. Ale když Craigovo SUV poskočilo po šterkové příjezdové cestě a chata se konečně ukázala, Quincy věděla, že ji její představivost zklamala. Realita místa byla mnohem šedivější.

Zvenčí vypadala Pine Cottage robustně a hrubě jako nějaké užitkové zařízení. Byla jen mírně složitější než něco, co by mohlo být postaveno z neotesaných klád. Stála ve skupině vysokých borovic, které se tyčily nad břidlicovou střechou. Místo tak vypadalo menší, než jaké ve skutečnosti bylo. Stromy s propletenými větvemi obklopovaly chatu jako hustá zeď, za kterou stály další stromy, jejichž obrysy se rýsovaly čím dál méně jasně.

Temný les. To byla pohádka, jakou hledala Quincy, ale spíš se podobala pohádkám bratří Grimmů než disneyovkám. Sotva vystoupila z SUV a nahlédla do houštiny, pocítila nepříjemnou předtuchu.

„Takhle podle mě vypadá střed ničeho,“ oznámila. „Je to strašidelné místo.“

„Jsi strašpytel,“ řekla Janelle, když následovala Quincy a táhla ne jeden, ale dva kufry.